Al Bielek - **Montauk si Marte**

Montauk, Marte si alte conspiratii

Un interviu cu Al Bielek

Alfred Bielek s-a nascut la 4 august 1916 ca Edward A. Cameron II, fiul lui Alexander Duncan Cameron, Sr.

Al Bielek: M-am alaturat echipei proiectului în 1953 ca Al Bielek. Am realizat ceea ce se arata în cartea "Proiectul Montauk", si anume interfata cu calculatorul folosita la scaunul ce controla vortexul energetic în faza finala a operatiunilor. De asemenea, au participat si Preston Nichols si Duncan Cameron. Proiectul genera tunele ale timpului prin care oamenii puteau calatori în timp si spatiu, si chiar asa au facut. Dar mai exista si alte proiecte la Montauk, iar multe dintre acestea ne sunt necunoscute.

Tehnologia folosita în construirea tunelelor de timp ne-a fost oferita printr-un efort de cooperare între mai multe grupuri de extraterestri, în principal format din grupul din Orion (compus din Reptilieni) si un subgrup numit Leveroni. Un grup tehnic care ne-a asistat mai tot timpul era din Sirius A. Niste oameni foarte materialisti, orientati spre stiinta. Poate ca nu erau rau intentionati dar erau gresit condusi, pentru ca aveau un contract pe termen lung cu cei din Orion pentru a le da toate detaliile tehnice si asistenta atunci când aveau nevoie. Toti acestia lucrau în secret cu guvernul american pentru obtinerea unor tehnologii de control mental ce ar fi transformat lumea într-o masinarie perfect si usor controlabila, mult mai convenabila decât lumea actuala.

De asemenea, existau si multi extraterestri cenusii. Un grup care nu a participat la proiect dar a avut rol de observator erau cei din Antares, foarte umani, ferciti, joviali. Nu-i puteai deosebi de rasa noastra, erau foarte asemanatori, atât ca suflet cât si fizic. Acestia nu au participat deloc la proiect, doar au observat lucrarile.

Dar extraterestrii au furnizat tehnologia, aparatura. Si au trasformat-o ca sa mearga cu calculatorul nostru. Eu am primit sarcina de a o face compatibila cu ceea ce aveam noi. Era deci tehnologie extraterestra, nu stiam cum functioneaza, însa ei ne-au ghidat si am construit-o.

Firma ITT avea contract de furnizare de echipament pentru aceste experimente. Existau cartele de intrare de nivel NEGRU, care este cel mai secret nivel. Nimeni nu are acces la depozite sau laboratoare de nivel NEGRU decât daca poseda o cartela de acces pentru acest nivel. Este ca o "gaura neagra". Sunt multe astfel de proiecte, acesta este numai unul dintre ele.

Tunelurile au devenit operationale prin 1977 dupa mari schimbari. خn 1979 au obtinut toate rezultatele de care aveau nevoie. Iar în 1983, pe 12 august, proiectul a fost distrus complet, sabotat din interior. Toate acestea sunt descrise în carte. Dar înainte de acest final, ceea ce s-a realizat acolo este aproape de necrezut.

Una dintre utilizarile Proiectului Phoenix era sa asigure o linie de transport pentru coloniile de pe planeta Marte. Aceste colonii exista pe Marte din anii 1970. Publicul stie ca omul a ajuns pe Luna în 1969. De fapt, nemtii au fost primii acolo, în 1947. Iar noi, americanii, am ajuns pe Marte în 1962 cu o expeditie comuna SUA - URSS. Era 22 mai 1962. Filmul documentar "Alternativa 3" realizat de Anglia Television si difuzat în aprilie 1977, si care este disponibil daca stii unde sa-l cauti, arata totul exact cum a fost. Arata chiar transmisia originala! Imaginile au fost transmise de camera TV aflata la bordul navei Explorer in timp ce aceasta ateriza pe Marte. Acolo s-au gasit multe artefacte. Exista numeroase orase complet distruse, ramasite de la civilizatia precedenta. Si desigur faimosul Sfinx si Piramidele de pe Marte despre care dr. Richard Hoagland povesteste în conferintele sale. Exista doua casete video plus o carte despre acest subiect.

Ceea ce au gasit la suprafata indica o si mai mare prezenta în subteran. Si nu le-au adus cu ei, pentru ca nu aveau echipament corespunzator. Erau prea grele prentru a fi aduse.

Asa ca au transmis o cerere prin radio catre Pamânt: "Credem ca exista instalatii subterane aici. Am gasit intrari sigilate. Ne puteti spune ce sa facem?" Ei bine, informatiile au ajuns la Montauk, de unde l-i sa raspuns: "Pai dati-ne niste coordonate pe suprafata planetei unde exista astfel de locatii" Ceea ce au si facut. Si le-au cercetat. Puteau ajunge oriunde cu tunelul timpului, si l-au folosit pentru a ajunge pe Marte, la coordonatele specificate.

La început nu au trimis pe nimeni. Au facut un tunel la acele coordonate, si, ca sa nu riste sa trimita pe cineva direct în stânca, au pus doar o camera video controlata de la Montauk. Au gasit acolo o caverna îi au trimis apoi si oameni. Eu si cu Duncan ne aflam în acea echipa. Eram prima echipa trimisa de Montauk pe Marte pentru a explora subteranele martiene. Si au mai fost si altii. Am fost acolo de mai multe ori. Am gasit o multime de artefacte, de ramasite. Am gasit un sistem de iluminat subteran care era înca functional, un sistem electric de alimentare. L-am gasit, l-am pornit si a functionat. Nici urma de viata. Multe ramasite, dosare, înregistrari, artefacte religioase, toate aranjate ca într-un imens depozit.

Reporter: Materialul scris era in engleza?

Al Bielek: Nu, era în alta limba. Nu era engleza. Duncan a reusit sa traduca o parte din el. Si eu l-am vazut, dar nu am putut întelege nimic. Si multe înregistrari si materiale au fost aduse înapoi (la Montauk). Apoi Duncan si cu mine am hotarât sa facem câteva cercetari pe cont propriu. Dupa fiecare calatorie prin tunel, totul se înregistreaza: coordonate, informatii legate de operarea sistemului, totul. Si se poate regasi mai târziu pe calculator. Si se poate folosi ca un fel de catalizator pentru o noua calatorie, fara sa mai fie nevoie de acel antrenament psihic si de scaunul de proiectie, poti coordona totul de la calculator, si sa deschizi tunelul la destinatia dorita pentru ca sunt stocate deja toate datele necesare conexiunii. Asa ca am fost de înca doua ori pe cont propriu pentru a vedea în detaliu ce se afla acolo.

Reporter: Si nimeni nu opera aparatele la Montauk pentru a va aduce înapoi?

Al Bielek: Am pornit echipamentul pentru ca stiam cum sa facem. Si nimeni nu era acolo ca sa ne vada. La a doua calatorie am fost descoperiti pentru ca sunt aparate care înregistreaza automat de câte ori este folosit echipamentul, unde este destinatia, etc. Asa ca am fost prinsi când ne-am întors; am fost dati afara din proiect. Noi nu am mai participat la explorari, însa altii au continuat. Ce au gasit ei, noi nu stim. Anumiti oameni au fost alesi înca cu mult timp în urma pentru acest proiect, asa cum am fost eu , Duncan si Preston. Iar nivelul de spalare a creierului a fost diferit pentru fiecare persoana. Duncan a fost programat cel mai mult pentru ca el nu era folosit pentru cunostintele sale tehnice. Si eu am fost programat pâna la un anumit nivel, iar Preston - foarte mult.

Dar cu totii am primit o "stergere" dupa ce întreg proiectul a fost oprit. "Stergere" înseamna de fapt eliminarea din memorie a amintirilor referitoare la tot ceea ce a însemnat proiectul. Ei au sperat ca aceasta stergere sa fie definitiva.

Dar nu a fost asa. Motivul pentru care au esuat cu aceasta masura este faptul ca tabara de la Camp Hero nu a fost distrusa total. Ramasitele sunt înca acolo, în administrarea Comisiei de Parcuri a statului New York, care însa nu a facut nimic, nu au darâmat nici-o cladire, nu au deschis zona ca parc de agrement.

Au eliminat barierele de la intrare pentru ca oamenii sa poata intra acolo si sa faca scurte excursii, în timpul zilei. Dar nu le este permis sa ramâna peste noapte fara un permis special de la Primaria Montauk. Paznicii parcului patruleaza regulat si au voie sa-i dea afara pe cei care nu respecta regulile.

Dar tabara ramâne înca asa cum este. Când am fost acolo prima data, în august 1985, la invitatia lui Preston (l-am luat si pe Duncan cu mine), nici-unul dintre noi nu stia, la acea data, ca am fost cu totii folositi în Proiectul Montauk.

Reporter: Exact în acest moment începe aventura descrisa în cartea "Proiectul Montauk".

Al Bielek: Corect. Dar el nu stia ca a luat parte la proiect. Nu avea nici-o amintire. Atunci, în august, Preston ne-a luat si a zis: "Voi doi aveti capacitati extrasenzoriale, haideti sa vedem ce simtiti când ajungem acolo. Stiu ca n-ati mai fost niciodata acolo." Când am ajuns în zona, am simtit imediat vibratiile oribile ce înconjurau locurile, si ca acolo se întâmplase ceva îngrozitor. Am simtit acel monstru, descris spre sfârsitul cartii, cel care a distrus întreaga baza. Preston si Duncan si-au dat seama de implicarea lor în proiect mult mai devreme decât am facut-o eu.

M-am întors la Montauk în mai 1986 si am vizitat zona împreuna cu un grup din Phoenix, sponsorizat de senatorul Barry Goldwater. Se cerceta o posibila deturnare de fonduri de la un proiect federal oficial catre un posibil proiect ilegal. Se cautau dovezi. Astfel au putut obtine toate aprobarile necesare pentru cercetari, de la statul New York, de la comisia parcurilor, apoi s-a mers chiar în zona, în interiorul cladirilor încuiate. Unele erau înca puse sub lacat.

Acum stim ca nu s-au folosit fonduri federale în acest proiect. Dar în cercetarile noastre am reusit sa facem o serie de fotografii, si chiar în acea vizita din mai 1986 au început sa-mi revina în memorie diverse amintiri în legatura cu Proiectul Montauk, pentru ca eram "la locul faptei", cum se spune.

Reporter: Si a fost ca un declansator.

Al Bielek: Da, acesta a fost catalizatorul. La fel si pentru Duncan si Preston. Amintirile au revenit. Stiam acum ca facusem parte din proiect. Si înca continua sa apara noi amintiri, pentru ca nu revin toate deodata, ci în etape, depinzând de factorii care le declanseaza. Dar odata început acest proces de rememorare, încet-încet revin toate amintirile, pâna la ultima. Asa ca pâna la urma mi-am amintit ca am participat la nivel administrativ si tehnic în multe proiecte. Iar Duncan a participat la cel putin un proiect.

Preston era cel mai bun sef pe linie tehnica, dupa Matthew Zaret. Profesorul Zaret a fost eliminat în 1980, la sugestia mea, dar nu l-au lasat liber, l-au trimis la un proiect ce se desfasura paralel, la Brentwood, Long Island, unde a si murit. Preston a devenit noul director tehnic, ocupându-se de întreaga administrare. El a proiectat si construit toate transmitatoarele de radiofrecventa, sistemele de modulare în impulsuri, absolut tot ceea ce tinea de radio-frecventa, pentru ca este expert în asa ceva. El a realizat toate acestea pâna acum doi ani, când l-au dat afara. Dar cum stia prea multe detalii despre Montauk si începuse deja sa-si reaminteasca si sa vorbeasca liber despre proiect în conferintele organizate de Asociatia de Psihotronica a Statelor Unite (USPA), nu prea convenea guvernului. Asa ca i-au aplicat o "stergere" si l-au dat afara. I s-a spus "Esti terminat, ia-ti lucrurile si cara-te". Iar seful lui nici macar nu stia motivul, pentru ca nu el l-a concediat. A fost manipulare guvernamentala.

Preston era expert în transmitatoare de mare putere, în genul celor folosite la radare. خn acest caz, Proiectul Montauk, l-au folosit pentru celebrul Amplitron, care este fotografiat si aratat în carte (au fost produse mai mult de patru mii de amplitroane). A fost realizat de firma Raytheon Electric, în Goleta, California. خmi amintesc ca am fost acolo prima data când am aprobat primul transport de tuburi. Erau foarte scumpe, au fost construite special pentru Montauk. Fiecare costa mai multe milioane de dolari. S-au facut comenzi de mii de tuburi. Va dati seama de costurile totale ale proiectului. Condensatoarele folosite în generatoarele de impulsuri si modulatorul au fost de asemenea proiectate special dupa specificatii foarte rigide. Pâna la urma au gasit o firma care sa le construiasca conform planurilor, iar guvernul le-a cumparat în seturi de câte cincizeci la un pret de douazeci si cinci de mii de dolari fiecare condensator. Existau o suta de condensatoare la fiecare statie. Un set întreg de cincizeci pentru doua transmitatoare si înca un set pentru rezerva. خn total au fost doua milioane si jumatate de dolari pentru fiecare din cele douazeci si cinci de statii!

Asa ca au ramas fara bani.

Reporter: Si toata acesta tehnologie venea de la grupurile de extraterestri?

Al Bielek: Aveau cooperarea extraterestrilor. Aveau un OZN prabusit, care a fost prabusit deliberat, prin aranjament cu Hitler, de catre un anumit grup din Pleiade. OZN-ul era plin cu tehnologie. Iar motivul pentru care a fost prabusit era ca la o eventuala cercetare, Comandamentul German sa poata explica "Da, am gasit un OZN prabusit în Alpii din Bavaria, l-am luat si am analizat tehnologia folosita"

Evenimentul nu a fost facut public. Dar ramasitele OZN-ului au fost descoperite lânga Peenemunde dupa încetarea razboiului. Era exact la baza de testare a rachetelor germane, acolo unde Werner von Braun lucra cu echipa sa. La sfârsitul razboiului, el s-a mutat cu întreaga sa echipa de cercetatori în America. Si un alt grup a fost capturat de rusi, printre care era si profesorul sau, Herman Oberth. De aceea rusii erau mai priceputi în rachete decât americanii, îl aveau chiar pe profesorul lui Werner von Braun.

Asa încât razboiul a primit noi forte tehnologice de la cei din Pleiade. Dar în 1934 Roosevelt deja realizase un pact de cooperare cu Grupul K sau Kondroshkin, un grup de extraterestri gri-albastru, altul decât micii cenusii.

?ntegerea era ca ei sa alimenteze SUA cu o noua tehnologie pentru cercetarile atomice; asta era în 1938. Dar Roosevelt s-a razgândit, sfatuit de cei din armata SUA, argumentând ca ei nu o sa poata controla întreaga afacere, ca nu stiu ce vor face (grupul K) cu adevarat si ca poate vor manipula guvernul SUA. Asa ca grupul K a disparut.

خn 1943 a fost Experimentul Philadelphia si apoi Proiectul Phoenix, care a deschis o mare gaura în spatiu-timp. Asta a fost pus la cale la sfârsitul lui 1983 de catre extraterestri pentru ca sa sparga structura spatiu-timpului permitând astfel venirea unui mare numar de extraterestri împreuna cu navele lor. Toate navele puteau calatori în timp dar gaura era necesara pentru a putea începe aceasta adevarata invazie a SUA si mai târziu a Europei. Când au aterizat la baza Edwards a Fortelor Aeriene, guvernul deja stia de prezenta extraterestrilor pe acesta planeta.

De data aceasta, ei au venit în masa. Eram confruntati cu o tehnologie mult superioara, si nu stiam cum sa actionam. Asa ca întelegerea cu Eisenhower îi consilierii lui era sa semneze un tratat de ne-amestec în treburile planetei în schimbul tehnologiei. Se câstiga astfel timp pentru a se vedea mai târziu ce e de facut.

Asta a fost baza întelegerii. Din aceasta cauza, un mare numar de extraterestri au venit si participau la Proiectul Phoenix. Dar ei planificau totul în avans. Noi însa nu stiam ce aveau de gând. Ei practic au manipulat si manevrat Proiectul Phoenix, si nu se asteptau la o nereusita. Probabil se asteptau la continuarea experimentelor înca o decada, probabil pâna în 1990.

Totusi, pentru ca unii dintre noi au "citit printre rânduri", au vazut pericolele potentiale, Duncan si altii câtiva au conspirat sa distruga proiectul. Asta pentru ca si-au dat seama de întregul tablou diabolic ce se punea la cale.

Eu stiam de aceste lucruri, si nu doream sabotarea lucrarilor. Asa cum spunea si von Neumann (care înca mai traieste si azi), "Da, multe lucruri sunt gresite aici, dar deja ne-am amestecat prea mult si, în fond, este numai o cercetare, avem nevoie de asta". Datorita capacitatilor extrasenzoriale, de perceptie a viitorului, Duncan s-a dat seama ca întregul proiect reprezenta o amenintare serioasa pentru SUA si întreaga lume. El a vazut multe lucruri si a decis ca trebuie sa actioneze.

Asa ca, dupa ce eu si Duncan ne-am întors de pe Eldridge unde fusesem pentru a închide bucla temporala, Duncan, folosindu-se de transmitatorul de putere, a eliberat din subconstientul sau un monstru, real, solid, tridimensional, cu înaltimea de 3,5 - 4,5 metri. A demolat cladiri îi a strivit oameni si se apropia de turnul radar. Pentru a distruge monstrul, au trebuit sa distruga transmitatorul, iar monstrul a disparut într-o alta realitate. Acesta a fost fotografiat în mai 1986.

Dar capitolul final de la Montauk nu a fost înca scris. Am descoperit în august 1992 ca Montauk a fost reactivat. Aici doream sa ajung. Nu stim cine îl conduce. Dar am vazut probe si dovezi evidente. Exista noi cabluri acolo, noi transformatoare de putere pe care scrie "Fara freon" pentru ca dupa noile legi, nu se poate folosi freon pentru racire (nici macar la frigidere). Am câteva fotografii, de la recenta mea excursie în zona.

Turnul radar are acum o noua usa de otel, unde în trecut era intrarea libera si se putea intra. Usa metalica are doua lacate. De asemenea, usa garajului din spate care era folosita pentru camioane si transporturi grele este acum încuiata dinlauntru. Si mai exista si alte dovezi care arata clar ca Montauk este reactivat.

Preston a primit propuneri de la guvern pentru a fi noul director la Noul Proiect Montauk, si i-au spus ca si Duncan este binevenit în proiect. Acum sunt noi muncitori acolo, noi intrari în subteran. O persoana pe care o cunoastem a trecut dincolo de usa exterioara si spune ca exista o alta usa interioara încuiata cu o lumina rosie pe ea. Ca sa treci trebuie sa ai permise speciale, altfel nu poti.

Nici nu am încercat sa intram, pentru ca nu doream sa riscam. Si nu stim ce se urmareste prin reactivarea proiectului, mai ales ca august 1993 se încadreaza la jumatatea perioadei de ciclu de 20 ani (de la 1943 la 1983 au fost doua cicluri temorale). Probabil ca vor sa extinda lungimea tunelului de timp, pentru scopuri ce ne scapa.

Nu au putut sa ne coopteze nici pe mine si nici pe Dunmcan în noul proiect pentru ca noi doi ajutam (prin prezenta noastra) la mentinerea stabilitatii acestui spatiu-timp. Acesta se va stabiliza definitiv de la sine pâna în 2003, daca ei nu-l redeschid.

Ei nu-si dau seama de riscurile deschiderii proiectului. خn 1963 a existat un proiect ultrasecret prin care se dorea contracararea efectelor distructive ale deschiderii gaurii de timp din Experimentul Philadelphia. خn acest fel s-a anihilat unda de timp negativa care risca sa scufunde întreg continentul american.

Pentru ca gaura de timp (din Experimentul Philadelphia) a fost dechisa total dizarmonios, se formase aceasta unda de timp negativa, care risca sa se întoarca intocmai ca un bumerang si sa distruga întreg continentul într-o catastrofa care ar fi avut consecinte planetare prin deplasarea placilor tectonice nord-americane.

Proiectul din 1963, "Atlantida - NU reeditata" a avut succes anihilând aceasta unda de timp negativa. Acest domeniu ce tine de stiinta si tehnologie este ultrasecret iar publicul nu stie nimic despre el.

Tot ceea ce putem face este sa speram ca nu se vor face aceleasi greseli din trecut si ca viitorul va fi mai bun, în pofida problemelor actuale.

Interviul a fost realizat de Connecting Link în octombrie 1992